Ч. 120 Второк 1 (13) червня 1899. Рік IX

Виходить у Львові що дня (крім недїль і гр. кат. сьвят) о 5-ій годинї по полудни.

Редакция і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 8.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жадане і за вложенем оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової.

# НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої".

Передплата у Львові в агенциї дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Староствах на провінциї:

| | |
|---|---|
| на цілий рік зр. | 2·40 |
| на пів року „ | 1·20 |
| на чверть року „ | —·60 |
| місячно . . „ | —·20 |

Поодиноке число 1 кр.

З почтовою пересилкою:

| | |
|---|---|
| на цілий рік зр. | 5·40 |
| на пів року „ | 2·70 |
| на чверть року „ | 1·35 |
| місячно . . „ | —·45 |

Поодиноке число 3 кр.

## Вісти політичні.

*(Ось-ось вже конець клопотам з угорскою угодою. — Вчерашний день в Парижи і характеристика хвилї).*

Будапештеньске бюро телеґрафічне доносить, що по кількагодинній нарадї членів обох кабінетів заключено вже компроміс в справі угоди на слїдуючих основах: Спільність митова треває аж до 1907 р. Привилей банковий треває так само довго як і договір митовий. Час той, що правда, установляє ся так як в угодї Білїньского, до 1910 р., але привилей гасне з хвилею, в котрій кінчить ся договір митовий. А що істноване митового договору єсть забезпечене лиш до 1907 р. — то на разї істноване привилею банкового єсть також забезпечене лиш до 1907 р. Нова орґанїзация банку входить в житє рівночасно з цілою угодою. Згідність речинців кінця договору митового і договорів торговельних має бути узискана до 1903 р. в спосіб означений на спільній конференциї мінїстрів.

В сїй самій справі доносить Sonn- u. Montags-Ztg., що час доки має тревати договір митово-торговельний продовжено до 1907 р., дальше, що час, доки має тревати привилей банковий, назначений формулкою Селя лиш до 1903 р., продовжено тепер також до 1907 р. і що згоджено ся на *junctim* межи тими обома предложенями. Нинї скінчать ся наради, а результат їх буде в середу предложений угорскому соймови. Квота не була предметом нарад, але справу застережено для депутаций квотових, котрі мають зібрати ся на ново. По довершеню угоди мають мінїстри, котрі брали участь в переговорах, одержати високі відзначеня. Говорять навіть, що австрийский мінїстер скарбу Кайцль має одержати титул барона.

Вчерашний день в Парижи, день великих перегонів на Льоншан минув взглядно дуже спокійно. На місци перегонів зібрало ся множество народу. Заповіджені міри осторожности пороблено вже заздалегідь перед перегонами. При входї на місце перегонів явило ся богато социялїстів з червоними рожами в дірках від ґузиків. На президияльній трибунї зібрали ся мінїстри і ціле тіло дипльоматичне. На перегони приїхав також і президент Любет. Вздовж цілої дороги від палати елїзейскої аж до Льоншан витано его грімкими окликами: Най жиє Любет! Най жиє република! В Льоншан муніципальні ґвардисти і драґони з піками творили шпалїр. В бульоньскім ліску і при avenue des Champs Elisées витала публика Любета з як найбільшою почестию а повози утворили були формальний шпалїр. Коли Любет зблизив ся до місця перегонів, зроблено ему ентузиястичну овацию а так само і тогди, коли показав ся на трибунї. Публика відозвала ся: Най жиє Любет! Най жиє република! Але рівночасно дали ся почути і голоси: Най жиє армія! Проч з Золею! — При сїй нагодї прийшло було до малої бучі, котрої наслїдком було арештоване кількох людий, між тими якогось чоловіка що крикнув: Най жиє король! — Так само велику овацию зроблено також і мінїстрам, именно же мінїстрови війни Кранцови і мінїстрови справ заграничних Делькасови. Публика обступила була повіз Делькаса і викрикувала: Проч з Рошфортом! Най жиє Делькас! Най жиє република! Проч з Деруледом!

По перегонах в однім з павільонів прийшло до бійки на склянки і фляшки та крісла, а переходяча туди ґрупа социялїстів обступила павільон серед оклику най жиє Любет і держала его в формальній облозї. В павільонї повибивано всї вікна, все поломано і побито та богато людий покалїчено. Остаточно павільон замкнено. Вечером зроблено Любетови перед палатою елїзейскою знову велику овацию а перед редакциею ґазети Intrasigeant велику демонстрацию.

Загальна ситуация в Парижи, ба й в цілій Франциї єсть така, як би мало заносити ся на якісь важні події. Суть ознаки, з котрих можна вносити, що против републики веде ся якась аґітация в тім напрямі, щоби в Франциї зробити королївство. Вже з помежи публики дають ся чути голоси прихильні монархічній формі правлїня, а часть войска і духовеньства стоїть мабуть також по сторонї роялїстів. В Ніцци арештовано двох официрів, котрі, машеруючи разом з войском через місто, на оклики публики: Най жиє Любет! Най жиє република! відповідали окликами: Най жиє армія! Проч зі зрадниками! Официрів тих відведено під ескортою до арешту. В містї Поатіє, де мінїстрови рільництва зроблено овацию, кружок католицкий устроїв контрдемонстрацию, при котрій не обійшло ся без арештованя.

## Новинки.

*Львів дня 12-го червня 1899.*

— **З львівского унїверситету.** Перед кількома днями ректор Кадий на торжественнім зборі професорів вручив проф. Глюзиньскому інсиґнії декана лїкарского видїлу. Лїкарский видїл, отво-

11)

## ВІКТОРИЯ.

### Істория одної любови.

*(З норвежского — Кнута Гамзуна).*

(Дальше).

Пізним вечером хтось пукає до дверий мельника; Іван отвирає двері і виглядає. На дворі стоїть Вікторія і киває на него. Він іде за нею. Она хапає его пристрастно за руку і веде его за собою; еї рука студена як лїд.

— Сядьте радше — каже він до неї. — Сядьте і спічніть трохи, ви дуже утомлені.

Они сїдають.

Тоді відзиває ся Вікторія:

— Що ви о мнї погадаєте, що я нїколи не даю вам спокою!

— Ви дуже нещасливі — відповідає Іван. — Тепер слухайте мене і успокійте ся. Чи можу вам в чім помогти?

— На Бога молю вас, простіть менї, що я нинї сказала — благала Вікторія. — Так, я справдї дуже нещаслива, я вже від кількох лїт нещаслива. Я сказала вам, що він був сто тисяч разів лїпший від вас; то неправда, простіть менї! Він умер; був моїм судженим і то всьо. Гадаєте, що то стало ся за моєю волею? Іване, видите отсе? То мій перстень, я дістала его вже давно, о, дуже давно; тепер кидаю его — нехай щезає. — І кинула перстень в ліс; обоє чули, як він упав. — То тато хотів. Тато бідний, жебрак, а Отто був би колись дістав велику спадщину. „Ти мусиш так зробити" — говорив менї тато. „Не хочу, не піду за него" — відповіла я. „Погадай на родичів" — сказав отець — „погадай на замок, на наше старе імя, на мою честь!" а „коли так, то добре — відповіла я вітцеви — „але мусите пождати три роки". — Тато подякував менї і ждав, ждав і Отто і всї ждали; а перстень дали менї зараз. Минуло кілька лїт і я бачила, що то нїчого менї не поможе. „Чого ще довше ждати? Віддавайте мене" сказала я родичам. — „Нехай тебе Бог благословить" — відповів отець і ще раз подякував менї за то, що я хотїла зробити. А відтак приїхав Отто. Я не стрічала его; стояла при вікнї в своїй комнатї і бачила, як він в'їздив до замку. Тоди побігла я до мами і кинула ся перед нею на коліна. „Що тобі, моя дитинко?" — питає мама. — „Не можу" — відповіла я — „нї, не можу іти за него; він приїхав, єсть вже на долинї; радше заасекуруйте моє житє, а тоді я кину ся в став або в ріку, то лїпше для мене". Мама побілїла і розплакала ся. Приходить тато. „Так Вікторие, тепер мусиш вийти до него і привитати ся" — каже до мене. „Не можу, не можу", — відповідаю я і повтаряю мої слова, аби мав надімною милосердіє і обезпечив моє житє. Тато не говорить нї слова, лиш сїдає на крісло і починає тремтіти та думати. Коли я то бачу, кажу до него: „Ведіть мене до Отта, нехай діє ся воля Божа".

Вікторія замовкає. Она цїла дрожить. Іван бере другу еї руку і гріє еї.

— Дякую — каже она. — Іване, будьте такі добрі і стисніть мою руку сильно, сильнїйше. Зробіть то, прошу вас! Боже, які ви теплі! Я вам так вдячна. Але простіть менї то, що я вам сказала там над морем.

— Я вже о тім давно забув. Чи принести вам шаль?

— Нї, дякую вам. Але я не розумію, чому менї так зимно, коли голова така горяча. Іване, я маю вас не за одну річ просити о прощене.

— Нї, нї, лишіть то. Так, тепер успокійте ся. Сидїть тихо.

— Ви виголосили промову в мою честь. Я не знала, де я була від тої хвилї, як ви підняли ся, аж доки не сїли; я чула лиш ваш голос. Він звучав як дзвін і я аж попала в розпуку, що мене так приголомшили. Тато питав ся, чого я перебивала вам і кричала до вас. Але мама не питала мене, она то зрозуміла. Я мамі всьо сказала, ще перед кількома лїтами сказала їй всьо, коли вернула з міста. То було тоді, як ми стрітили ся.

— Не говорім більше о тім.

— Нї, але простіть менї, чуєте, будьте милосердні! Що менї на сьвітї дїяти? Тепер ходить тато по своїй комнатї з кута в кут; аж страшно на него дивити ся. Завтра неді-

ренай 1894 р., доси не посідав відзнак своєї власти.

**— Ц. к. Дирекция зелізниць державних** оповіщує: Перестанок „Солинка", лежачий на шляху вузкоторової зелізниці Новий Лупків-Тїсна, уладжений дотепер тілько для руху особового і пакункового, отворено з днем 5 червня с. р. для руху в наборах цїловозових.

**— Церковне торжество** відбуло ся в Струсові коло Теребовлї. Син струсівского міщанина о. Николай Конрад, висьвятивши ся в Римі, де окінчив теольогію, привіз з собою для струсівскої церкви мощі сьв. Николая з Барі. Молодий сьвященик приїхав до Струсова в товаристві крилошанина львівскої капітули о. М. Пакижа і теребовельского декана о. Залуского. На границї місточка дожидала прибувших процесия, а по принятю мощий пішла процесия до церкви. На другий день відбуло ся в церкві торжествене богослужене.

**— Заведенє білетів на часткові простори по зниженій цїнї** на шляху Львів-Бруховичі. Ц. .. Дирекция зелізниць оповіщує: З днем 1-ого червня 1899 буде видавати ся білети на часткові простори для шляху Львів-Бруховичі по слїдуючих знижених цїнах: II. кляса: 26 корон, 40 сот.; III. кляса: 14 корон, 40 сот. з важностию 1 місячною. Ті білети управнюють до їзди на згаданім шляху тілько ті особи, на котрих імя виставлені і котрих фотографії до білетів долучено. На підставі тих білетів вільно уживати всїх, розкладом їзди обнятих поїздів особових, при котрих знаходять ся вози дотичних кляс. Згадані білети обіймають час цїлого місяця і мають стійкість від дня набутя. На случай неужитя білету не звертає ся заплаченої належитости. Продажию тих білетів займає ся бюро інформацийне ц. к. зелізниць державних у Львові, улиця Красїцких ч. 5. (будинок адмінїстрацийний). Згадані білети замовляє ся франко і то або безпосередно в висше вказанім бюрі, або через ц. к. уряд стациї в Бруховичах, долучаючи фотографію (формат візитовий 6·5 см. шир. 10·5 см. високий) і принадаючу належитість. Видана білету, замовленого в бюрі інформацийнім, можна жадати до 48 годин, в другім случаю до 4 днів по замовленю. Переписане білету на часткований простір на иншу особу, як і видане дупліїкатів, есть безусловно виключене.

**— Аматорске представленє** устроює читальня „Просьвіти" в селї Вижлові, сокальского повіта, дня 19-го червня т. е. в понедїлок Зелених сьвят. Буде представлена комедия в трех діях „Сільскі аристократи сороковых лїт". Чистий дохід з представленя призначений на добродїйні цїли. Видїл читальні запрошує на то представленє Вп. Публику до численної участи.

**— На дохід Інститута „Руский Народний Дім в Борщеві"** відбуде ся дня 15 с. м. представлене силами перебуваючої там дружини руско-народного театру. В склад представленя входять: „Прольоґ" фантастичне діло музичне В. Матюка, слова В. Мидловского; „Вихованець" комедия зі співами і танцями в 3 діях І. Янчука і „Вечерницї" музичне діло Нїщиньского. — Цїни місць: крісло 1 зр., партер 40 кр., для селян 25 кр. Датки добровільні приймає ся з подякою. Початок точно о 8 годині вечером.

**— Огнї.** Село Кутківцї, коло Тернополя навістив в пятницю пожар. Погоріло кілька селяньских хат. На ратунок прибула огнева сторожа з Тернополя.

**— Лїчене скаженини.** Лїкар др. Квятковский з Варшави винайшов спосіб лїченя скаженини і робить досьвіди перед лїкарскою комісиею в Петербурзї. Проби повели ся. Др. Квятковский предложить справоздане про свій новий винахід мінїстерству внутрішних справ.

**— Страшною смертию** погиб фабрикант Вінтер в Монахові. Пішов до парової купели, де замкнено его в бляшаній скрини, до котрої окремою рурою доходила горяча пара. Однако купелевий слуга забув цїлком о нїм, а коли по кількох годинах отворено скриню, найдено его мертвого. Нещастний живцем зварив ся.

**— Засуд смерти** видав трибунал в Чернївцях перед судиями присяжними на Стаха Лабу 21-лїтного парубка за те, що задавив Матвія Колодія, законного мужа своєї любовницї Катерини. Він казав перед судом, що Катерина намавляла его до убийства, але тому она заперечила. Колодієва мала нї менше, нї більше лиш 41 лїт; за співучасть в злочинї присуджено її 12 років вязницї заостреної постом.

**— Нечувана градова туча.** В Мадридї була дня 9 с. м. під вечер така страшна градова туча, якої ще Мадрид і цїла Ішпанїя не запамятали а яка лиш дуже рідко коли буває в Европї. Зірвав ся був насамперед вихор а відтак настала туча з градом, котрий побив все і понищив так, що цїле місто і его околиця виглядають як би по якійсь страшній війнї. Все що лиш можна було зломити, розбити або обірвати, град і вихор знищили. Найменші зерна граду були величини курячих яєць. Град падав всего лиш 12 мінут, але як би в з-мі вкрив всї улицї на пів стопи грубою верствою. Туча настала як-раз в тім часї, коли на головній почтї під вечер залагоджують велику розсилку і коли там найбільший рух. Град розбив склянні дахи а урядники мусїли чим скорше втїкати від градових куль лишаючи все на місци. Листи і ґазети по найбільшій части замокли і понищили ся. Почта позістала незалагоджена. На виставі штуки градові кулї розбили також склянний дах і понищили образи. Як-раз підчас тучі вертала королева з доньков з лїтної палати до міста і щасте лиш що їхала спокійними мулами; конї були би сполошили ся. Ті панове що їхали верхом коло повозу королевої позіскакували з коний ще в пору і пустили їх а самі ішли пішки до міста. В місті був такий гук і шум, як би хто бомбардував місто. Зерна граду як курячі яйця перемішані з грудами майже так великими як голови, де лиш упали, все ломили і розбивали. В Мадридї мають майже всї публичні а також і декотрі приватні будинки великі склянні дахи. Отже всї тоті дахи град побив. На улици не остала ся анї одна лїхтарня анї один канделябер. Стовпи від дротів телеґрафічних і телефонїчних поломили ся а дроти попутали ся і зробили перехід неможливим. Сотки коний разом з возами уганяли по улицях міста. Люди не знали де ховати ся, бо навіть в домах було небезпечно; зерна граду надали навіть крізь вікна і все розбивали та калїчили людий. В палатї послів як-раз відбувало ся засїдане, коли нараз склянний дах над салею засїдань зачав від граду валити ся. Між послами зробив ся страшенний крик; всї почали втїкати, а тут й годї було вибічи на улицю, бо град був би убив. То само дїяло ся в сенатї. Покалїчених від самого граду людий було таке множество, що лїкарі не були в силї дати всїм помочи. О скілько доси звістно, град убив лиш одного чоловіка, а то візника ґенерала Бланка на кізлї в хвили коли він їхав улицею. Місто страшно знищене. Від сторони вітру всї вікна повибивані, тинк на мурах пообиваний, вивіски позривані, комини порозвалювані. Не ма анї однїсенького дерева з листем та не поломаним галузем; в найкрасших городах лиш чорна земля. Вози кінного трамваю виглядали як би по бомбардациї. На улицях хвилями стояла вода на метер високо а конї бродили по самі черева. В урядї телеґрафічнім понищив град апарати телеґрафічні і т. д. Якої шкоди наробив град в охрестности міста ще не знати, але здаєсь, що величезної, бо витовк всї засїви.

**— Ворожка Малка** зі Зварицкого передмістя в Дрогобичи користала з темноти людий довгі роки та зробила таким чином доволї значний маєток. Доперва, коли не повело ся її лїчене бл. п. Анґроцкого з Дрогобича, карний суд в Самборі засудив єї на 5 місяців тяжкої вязницї. Она туманила вже довший час людий. Всї знали, яке она веде ремесло, бо перед єї хатою було повно возів з хорими, а й дрогобицкі люди шукали часто у неї поради. Виливала їм віск, олово, ворожила, лїчила ріжні хороби за добрі гроші, а люди ішли товпами та давали себе туманити.

---

ля; він велїв, аби вся челядь була вільна, тілько всього нині зарядив. Аж почорнїв на лици і нїчого не говорить; так подїлала смерть зятя на него. Я сказала мамі, що піду до вас. А она каже менї: „Ми обі, сенатор і сенаторова, мусимо завтра їхати до міста". — „Я іду до Івана" — відповіла я. — А мама знов каже: „Тато не може настарчити гроший для нас всїх, хоче сам тут лишити ся" — і почала говорити о инших річах. Тодї пішла я до дверий. „Іду до него" — кажу послїдний раз. Мама подивила ся на мене. Відтак встала, прийшла до мене аж до дверий, поцїлувала мене і сказала: „Нехай вас Бог благословить!"

Іван випустив єї руки і сказав:

— Так, тепер вам вже тепло.

— Сердечно вам дякую, справдї тепер менї дуже тепло... „Нехай вас Бог благословить!" — сказала мама. Я їй всьо оповіла, она всьо зпала. Нераз питає мене: „Кого ти любиш, дитинко?" А я відповідаю їй: „Чи можете ще питати? Люблю Івана, лиш его любила я цїле моє житє, любила...

Він порушив ся.

— Вже пізно. Чи не будуть неспокійні о вас дома, що?

— Нї — відповіла Вікторія. — Ви знаєте, що я вас люблю Іване, правда, що ви то мусїли замітити? Я так тужила за вами тих кілька лїт, що нїхто, нїхто не в силї того зрозуміти. Туди, тою дорогою ходила я нераз і думала: „Тепер буду ходити лїсом тою стороною дороги, бо туди любив він ходити. А того дня, як я почула, що ви приїхали, убрала ся я цїлком ясно — в жовту сукню; я аж заслабла від нетерпеливости і дожиданя і лиш ходила з дверий в двері. „Яка ти нинї весела, як сияєш" говорила до мене мама. А я заєдно ходила і говорила до себе: „Він знов приїхав до дому! Він хороший, любий, вернув, вернув до дому!" На другий день я вже не могла видержати; одїла ся знов ясно і пішла до каменоломи, аби стрітити ся з вами. Пригадуєте собі? Я стрітила вас, але не збирала цьвітів і цїлком не тому прийшла я там. Ви вже не утїшили ся, як мене побачили, але мимо того дякую вам за ту стрічу. То було вже три роки, як я з вами не бачила ся. Ви мали галузку в руцї і сидїли там на камени і били тою галузкою, як я надійшла; як ви пішли, я взяла ту галузку, сховала єї і занесла до дому....

— Вікториє — сказав він тремтячим голосом — тепер вже не вільно вам таких річий говорити до мене.

— Нї — відповіла она налякана і вхопила его за руку. — Нї, не вільно. Нї, ви певно того не хочете. — І почала нервово гладити его по руцї. — Нї і я сама не сьмію надїяти ся, аби ви того хотїли. А крім того я вам тілько кривди наробила. Не можете менї хоч колись простити, гадаєте, що то неможливо?

— Всьо, всьо то можливе. Але не о то іде.

— А о щож?

Він помовчав хвилю, а відтак відповів:

— Я заручив ся.

### X.

На другий день, в недїлю, прийшов сам дїдич до мельника і просив его, аби прийшов в полудне на замок і відвіз тїло Отта на корабель. Мельник не зрозумів его і видивив ся на него, але дїдич пояснив ему, що вся его челядь має вільний день, всї пішли до церкви і нїкого нема дома.

Дїдич, як видко було, мевне цїлу ніч не спав, виглядав як труп і був неоголений. Мимо того ішов гордо як звичайно і вимахував паличкою.

Мельник одїв ся сьвяточно і пішов до двора. Коли запряг конї, поміг ему сам дїдич винести тїло на віз. Всьо було тихо, майже тайно, нїкого не було і нїхто не приглядав ся.

Мельник їхав до пристани. За возом ішли сенатор і его жінка, дїдичка і Вікторія. Всї ішли пішки. Дїдич лишив ся сам в замку, стояв на сходах і кілька разів поклонив ся; вітер розвівав сїде его, волосе.

Коли тїло зложено на корабель, вийшла за ним похоронна дружина. З корабля крикнула дїдичка до мельника, аби поздоровив дїдича і Вікторія просила его о то.

І пароход поплив. Мельник стояв ще довго на місци і дивив ся за ним. Був сильний вітер і вода була сильно розбурхана; аж по чверть години скрив ся корабель за островом. Мельник поїхав до дому.

Завів конї до стайнї, дав їм їсти і хотїв піти до замку, аби поклонити ся дїдичеви. Тимчасом двері від кухнї були заперті. Він обійшов довкола дому і хотїв увійти головними дверми, але й они були замкнені. „То полудне, дїдич певне спить" подумав. Але що він був совістним чоловіком і хотїв виповнити обовязок, який на себе приймив, то пішов до че-

## Господарство, промисл і торговля.

— **В Товаристві взаїмних обезпечень „Днїстер“** прибуло в місяци маю с. р. 6.179 важних поліс на суму 3,229.968 зр. обезпеченої вартости з премією 28.861 зр. 45 кр. Разом від 1 січня до кінця мая видано 23.529 важних поліс на суму 13,525.573 зр. з премією 113.474 зр. 95 кр.; попередного року за той сам час було 19.136 важних поліс з премією 94.329 зр. 95 кр. на 11,359.857 зр. обезпеченої вартости.

Шкід в маю с. р. було 46 случаїв; разом всїх від початку року до кінця мая було 199 шкід, з котрих 188 вже виплачено, 1 находить ся в ліквідациї а виплату 10 відшкодовань в сумі 5250 зр. на разї з причин правних здержано.

Сума всїх шкід тих разом з коштами ліквідациї виносить brutto 59.320 зр. а по потрученю части реасекурованої лишає ся на власний рахунок 29.611 зр. 74 кр.

Фонд резервовий з днем 31 мая с. р. виносить 105.626 зр. 33 кр. і зложений в цїнних паперах.

На жите обезпечило ся в Товаристві краківскім через „Днїстер“ с. р. до кінця мая 41 осіб на суму 56.700 зр. З давнїйших обезпечень оплатило в маю 112 сторін 1652 зр. 15 кр. премій.

Звертаємо увагу наших членів, щоби обезпечали ся на жите тілько через Тов. „Днїстер“. Потрібні інформациї до обезпечень удїлить „Днїстер“ радо кождому на жадане.

— **Рахунок Товариства взаїмного кредиту „Днїстер“ у Львові**, стоваришеня зареєстрованого з обмеж. порукою, за місяць май 1899.

I. Стан довжний:

| | | Кор. сот. |
|---|---|---|
| 1. Удїли членів | | 61.380 08 |
| 2. Фонд резервовий | | 4,617·50 |
| 3. Специяльна резерва | | 433·16 |
| 4. Вкладки: | | |
| а) Стан на поч. місяця | 593,216·56 | |
| б) вложено в маю | 40.961·26 | |
| разом | 634,177·82 | |
| в) винято в маю | 28,582·10 | |
| позістає з кінцем | | 605,595·72 |
| 5. Сальдо прц. (побраних) | | 24.460 03 |
| 6. Непідннята дивиденда за р. 1897. | | 529 55 |
| 7. „ „ „ 1898 | | 1.498 63 |
| 8. Кошти спору | | 144 50 |
| 9. Люкациї сторін | | 52 50 |
| Сума | | 698.711 67 |

II. Стан чинний:

| | | Кор. сот. |
|---|---|---|
| 1. Позички удїлені: | | |
| а) стан на поч. місяця | 542.521·79 | |
| б) удїлено в маю | 43.115·— | |
| разом | 585.636·79 | |
| в) сплачено в маю | 17.284·66 | |
| Стан з кінцем мая | | 568.352 13 |
| 2. Готівка в касї з д. 31/5 1899 | | 551 51 |
| 3. Цїнні папери фонду резервов. | | 3.597 — |
| 4. Цїнні папери инші | | 70.972 50 |
| 5. В щадници почтовій (оборот чековий) | | 7.650 95 |
| 6. В инших товарист. і банках | | 45.008 10 |
| 7. Сальдо коштів адмінїстрациї | | 2.579 48 |
| Сума | | 698.711 67 |

Членів прибуло 55, убуло 10, оставало з кінцем мая 1899 1.578 членів з 1.620 деклярованими удїлами в сумі 81.000 кор.

Стопа процентова від 1 липня 1899 р. 4 проц. — від позичок удїлюваних з провізиєю на кошти адмінїстрациї 6½ проц.

## ТЕЛЕҐРАМИ.

**Відень** 12 червня. Фахові міністри угорскі позістануть тут мабуть ще через нинї і завтра. Зміст і основа компромісу угодового будуть в середу предложені угорскому парляментови а рівночасно буде предложений також проєкт закона угодового.

**Париж** 12 червня. Рояліcти і націоналісти постановили задля демонстрациї против Любета носити капелюхи звані панама.

**Міляно** 12 червня. „Secolo“ доносить, що родина Драйфуса по процесї в Рен покине Францию і осяде близько Бордіґери, де жена Драйфуса купила вілю.

**Мадрид** 12 червня. В місцевости Сан Педро де Лятарсе (провінция Валядолїд) туча знищила 150 домів. Богато людий згинуло. З під развалин видобуто доси 10 трупів.

**Преторня** 12 червня. Рада народна постановила предложити всї проекти президента Кріґера мировому судови.

лядної хати, аби найти когось, кому би міг передати поклін від жінки і дочки для дїдича. В челядній хатї не було нї душі. Він знов вийшов на двір, шукати по подвірю і зайшов до комнати для мужчин. І тут не було нїкого. Цїлий дім був пустий, немов би всьо вимерло в нїм.

Як раз хотїв входити, коли замітив у вікнї пивницї під замком сьвітло. Він задержав ся. Крізь малї, закратовані вікна міг добре бачити чоловіка, що увійшов до пивницї з сьвічкою в одній і з червоним вибиваним кріслом в другій руцї. То був дїдич. Був оголений і мав на собі чорний фрак, немов би ішов на баль. Може би запукати до вікна і поздоровити его від панї — погадав собі, але стояв на місци.

Дїдич оглянув ся, посьвітив довкола і знов оглянув ся. Витягнув якийсь мішок, в котрім була імовірно солома або сїно і положив его перед входовими дверми. Відтак полив той мішок якоюсь течию з бляшанки. Потім постягав під двері пачки, солому і стару підставку під цвіти і облив то також течию з бляшанки; мельник замітив, що він стеріг ся, аби не поваляти при тім пальців або одежи. Дальше взяв недогарок сьвічки, поставив єї на мішку і обгорнув его соломою. Відтак сїв на крісло.

Мельник приглядав ся тїй роботї з чим раз більшим страхом, его очи були немов прикованї до вікон пивницї і его душу пришибало якесь страшне причуте. Дїдич сидів цїлком тихо в кріслї і приглядав ся сьвітлу, як оно чим раз низше горіло; руки зложив на груди. Мельник бачить, як він стріпує порошок з рукава свого чорного фрака, а відтак знов складає руки.

В найбільшім страху видає з себе старий мельник пронизливий крик.

Дїдич обертає голову і дивить ся у вікно. Нараз зриває ся з крісла і приходить до самого вікна та стає коло него і виглядає на двір. В его погляді відбили ся муки цїлого сьвіта. Его уста скривлені, він витягнє затиснені кулаки до вікна і нїмо грозить ними; вкінци грозить лиш одною рукою і іде назад в глубину пивницї. Коли він сїв на крісло, перевернуло ся сьвітло на мішку. В тій самій хвили бухнула ясна полумінь в гору.

Мельник кричить і вибігає на двір. Якусь хвилю бігає як божевільний по подвірю і не може придумати нїякої ради. Біжить до вікна в пивници, вибиває шиби і кличе; відтак нахиляє ся, хапає зелїзні прути руками, вигинає їх і вириває.

Нараз доносить ся до него голос з пивницї, голос без слів, якийсь зойкіт немов живцем похороненого, роздає ся два рази і мельник в найбільшім страху утїкає з замку через подвіре на дорогу і до дому. Не сьмів оглянути ся.

Коли відтак кілька мінут пізнїйше вернув разом з Іваном, стояв цїлий замок, старий, великий деревляний будинок в полуміни. Надбігло ще кілька людий з над моря, але й они не уміли нїчого помогти. Погоріло всьо до крихти.

Але мельник мовчав як гріб.

(Дальше буде).

## Рух поїздів зелїзничих

важний від 1-го мая 1899, після середно-європ. год.

### Зі Львова

| посп. | особ. | |
|---|---|---|
| відходить | | |
| | | **День** |
| | 6·20 | До Лавочного, Мункача, Борислава |
| | 6·15 | „ Підволочиск, Одеси, Ковови |
| | 6·30 | „ Іцкан, Букарешту, Радівцїв |
| | 6·30 | „ Підволочиск з Підзамча |
| 8·30 | | „ Кракова, Любачева, Орлова, Відня |
| | 8·45 | „ „ Відня, Хирова, Стружа |
| | 9·10 | „ Скольового, Лавочного від $^{1}/_{7}$ до $^{15}/_{9}$. |
| | 9·25 | „ Янова |
| | 9·35 | „ Підволочиск з гол. двірця |
| | 9·45 | „ Іцкан, Сопова, Бергомету |
| | 9·53 | „ Підволочиск з Підзамча |
| | 10·10 | „ Белзця, Рави, Любачева |
| | 12·50 | „ Янова від $^{1}/_{7}$ до $^{15}/_{9}$ в неділї і сьвята |
| 1·55 | | „ Підволочиск з гол. двірця |
| 2·08 | | „ „ „ Підзамча |
| | 2·15 | „ Брухович від $^{7}/_{5}$ до $^{10}/_{9}$ в неділї і сьвята |
| 2·45 | | „ Іцкан, Гусятина, Керешмезе |
| 2·55 | | „ Кракова, Відня, Хабівки |
| | 3·05 | „ Стрия, Скольового лиш від $^{1}/_{5}$ до $^{30}/_{9}$. |
| | 3·15 | „ Янова від $^{1}/_{5}$ до $^{30}/_{9}$. |
| | 3·20 | „ Зимноводи від $^{7}/_{5}$ до $^{10}/_{9}$. |
| | 3·25 | „ Брухович „ „ „ „ |
| | 5·25 | „ Ярослава |
| | | **Ніч** |
| 12·50 | | До Кракова, Відня, Берлина |
| 2·30 | | „ Іцкан, Констанциї, Букарешту |
| | 4·10 | „ Кракова, Хирова, Коросна |
| | 5·50 | „ Брухович від $^{7}/_{5}$ до $^{10}/_{9}$. |
| | 6·26 | „ Іцкан, Радовець, Кімполюнґа |
| | 6·40 | „ Кракова, Відня, Берна, Варшави а Орлова від $^{15}/_{6}$ до $^{15}/_{9}$. |
| | 6·50 | „ Янова від $^{1}/_{6}$ до $^{15}/_{9}$ в будні дни |
| | 7·— | „ Лавочного Мункача, Хирова |
| | 7.10 | „ Сокаля, Рави рускої |
| | 7·20 | „ Тернополя з гол. двірця |
| | 7·42 | „ „ „ Підзамча |
| | 7·47 | „ Янова від $^{1}/_{10}$ до $^{30}/_{4}$ 1900 включно |
| | 8·35 | „ „ „ $^{1}/_{5}$ „ $^{31}/_{5}$ і від $^{16}/_{9}$ до $^{30}/_{9}$. |
| | 9·11 | „ „ „ $^{1}/_{6}$ „ $^{15}/_{9}$ в неділї і сьвята |
| | 10·40 | „ Іцкан, Гусятина, Радовець |
| | 10·50 | „ Кракова, Відня, Івонича |
| | 11·10 | „ Підволочиск, Бродів з гол. двірця |
| | 11·32 | „ „ Грималова з Підзамча |

### До Львова

| посп. | особ. | |
|---|---|---|
| приходить | | |
| | | **День** |
| | 6·10 | З Черновець, Іцкан, Станиславова |
| | 6·50 | „ Брухович від $^{7}/_{5}$ до $^{10}/_{9}$. |
| | 7·10 | „ Зимноводи „ „ „ „ |
| | 7·40 | „ Янова (головний дворець) |
| | 7·55 | „ Лавочного „ „ |
| | 7·44 | „ Тернополя на Підзамче |
| | 8·05 | „ „ „ гол. дворець |
| | 8·15 | „ Сокаля, Рави рускої |
| | 9·— | „ Кракова, Відня, Орлова |
| | 11·15 | „ Ярослава, Любачева |
| | 11·55 | „ Іцкан, Черновець, Станиславова |
| | 1·01 | „ Янова на гол. дворець |
| 1·30 | | „ Кракова, Відня |
| | 1·40 | „ Скольового, Хирова, а з Лавочного від $^{1}/_{7}$ до $^{15}/_{9}$. |
| 1·50 | | „ Іцкан, Станиславова |
| 2·20 | | „ Підволочиск на Підзамче |
| 2·35 | | „ „ „ гол. дворець |
| | 5·15 | „ „ „ Підзамче |
| | 5·40 | „ „ „ гол. дворець |
| | 5·55 | „ Сокаля |
| | | **Ніч** |
| | 12·10 | З Скольового, Калуша, Борислава |
| 12·30 | | „ Черновець, Букарешту |
| 2·16 | | „ Кракова, Відня, Орлова |
| | 3·05 | „ Підволочиск на Підзамче |
| | 3·30 | „ „ „ гол. дворець |
| | 6·— | „ Кракова, Відня, Самбора, Сянока |
| | 6·10 | „ „ „ „ Хирова |
| | 6·20 | „ Іцкан, Підвисокого, Ковови |
| | 7·58 | „ Янова від $^{1}/_{5}$ до $^{31}/_{5}$ і від $^{16}/_{9}$ до $^{30}/_{9}$ що дня, а від $^{1}/_{6}$ до $^{15}/_{9}$ в неділю і сьвята |
| | 8·15 | „ Брухович від $^{7}/_{5}$ до $^{30}/_{6}$ і від $^{16}/_{8}$ до $^{10}/_{9}$. |
| | 8·30 | „ Брухович від $^{1}/_{7}$ до $^{15}/_{9}$ що день |
| 8·45 | | „ Кракова, Відня, Любачева |
| | 9·21 | „ Янова від $^{1}/_{6}$ до $^{15}/_{9}$. |
| | 9·55 | „ Кракова, Відня, Пешту, Сянока |
| | 10·10 | „ Іцкан, Ковови, Підвисокого |
| | 10·08 | „ Підволочиск, Бродів, Копичинець |
| | 10·25 | „ „ на гол. дворець |
| | 10·30 | „ Лавочного. Хирова, Пешту |

**ЗАМІТКА. Пора нічна числить ся від 6-ої години вечером до 5-ої години 59 мінут рано** Бюро інформацийне ц. к. зелїзниць державних при ул. Красицких ч. 5.

За редакцию відповідає: Адам Креховецкий

# До Народної Часописи
і
# Газети Львівскої

**Всїлякі**

# ОГОЛОШЕНЯ

принимає виключно

**АҐЕНЦИЯ**

# ДНЕВНИКІВ і ОГОЛОШЕНЬ

**у Львові, Пасаж Гавсмана ч. 9.**

Ново отворена Агенция дневників і оголошень

**Пасаж Гавсмана ч. 9,**

принимає оголошеня до всїх дневників

також пренумерату на всї часописи краєві і заграничні.

З друкарні В. Лозиньского під зарядом В. І. Вебера. — (Телефона число 569).